

καὶ ὁ Ρεϊνόλδος, ὁ Σαμουὴλ Ἰώνσων καὶ ὁ Φώξ. Οὗτοι παρικήντην τὸν Κράβ νὰ γίνῃ κληρικός, καὶ τὴν συμβουλήν ταύτην, ἣτις συνεβιάζετο καὶ μὲ τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἰδέας, ἠκολούθησε πάραυτα ὁ Κράβ. Διὰ τῆς φιλελογικῆς του ὑπολήψεως καὶ τῶν συστάσεων τῶν φίλων του ἔτυχε τοῦ τίτλου ἐφημερίου τοῦ δουκὸς Rutland. Ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ τοῦτον κατώκησε τὸ μέγαρον Ταῦμουθ.

Ἡ θέσις αὐτῆ ἦτο μὲν ἐντιμος διὰ τὸν Κράβ, ἀλλὰ δὲν καθίστα εἰσέτι δυνατὴν τὴν μετὰ τῆς Σάρας σύζυξίν του. Ἡμέραν τινὰ ὁ σπραγιδοφύλαξ Λόρδ Θουρλώρ, ὅστις τὸν ἠγάπα τὰ μέγιστα, ἐπληροφόρηθ' ἐν αἰτίον τῆς θλίψεως τοῦ νέου λειτουργοῦ. Ὁ Γεώργιος τῷ ὤμολόγησε τοὺς ἔρωτάς του, καὶ τῷ ἐξεφράσθη πόσον ἤθελε νομισθῆ εὐδαίμων ἐὰν ἡ κατάστασις του, καλλιτερεύουσα ποτε, τῷ ἐπέτρεπε νὰ νυμφευθῆ τὴν μνηστῆν του. Ὁ Λόρδος Θουρλώρ ὑπεκρίθη ψυχρότητα πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ νέου.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν, ὁ λόρδος Θουρλώρ ἐπρότεινε εἰς τὸν Κράβ νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς ὁδοιπορίαν ἣν τὰ καθήκοντα τῆς θέσεώς του τὸν ἠγάγκαζον νὰ κάμῃ εἰς Στραθέρνην ἐν Δορσετσίρῃ. Ὁ Κράβ παρεδέχθη ἀσμένως τὴν πρότασιν, καὶ ἀνεχώρησαν ἀμφότεροι.

ΚΕΦΑΛ. ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἐπίσκεψις φίλου.

Δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κράβ καὶ τοῦ σπραγιδοφύλακος Θουρλώρ διὰ Στραθέρνην, ὁ Βάλτερ Σκῶτ, νέος εἰσέτι ἀλλὰ περιώνυμος ἦδη διὰ τοῦ ποιητικοῦ του πονήματος Marmion, διήρχετο ἐντὸς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τὴν ὁδὸν τῆς μικρᾶς πόλεως Δορσετσίρῃς. Ἡ ἀμάξα ἐσταμάτησεν ἐνώπιον θελκτικωτάτης οἰκίας, ἣς ἡ λευκὴ πρόσοψις ἀνυψοῦτο μεταξὺ πυκνωμένου δένδρων, καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐπεξετείνετο εὐρυχωρότατος κήπος. Καθόσον ὁ νέος ποιητὴς ἐπρωχώρει πρὸς τὴν οἰκίαν, κατὰ τοσοῦτον ἐθαύμαζε τὰς μυρίας ἀγγίλους διαθέσεις, αἵτινες ἐπηύξανον ἐπὶ μᾶλλον τὰ φυσικὰ θέλγητρα τῶν γραφικῶν ἐκείνων τόπων. Ἐντὸς τεχνητῆς λίμνης ἀνεπήδων ἰχθύς· μικρὰ βάλτος παρεῖχεν εἰς ὑδροβία ἐντομα τὴν εὐκολίαν τοῦ παραδίδισθαι εἰς τὰ ἦθη των, ἅτινα δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου καθίσταντο ἐρικτὰ πρὸς τὴν ἐπ' αὐτῶν μελέτην· πρὸς τοῦτοις ὑπῆρχον ὡσεὶ ὀρνιθοτροφεῖα διὰ τὰ πτηνὰ καὶ σταῦλοι διὰ τὰ ζῶα, πλησίον μεγαλοπρεποῦς ὀπιθεαυλίου. Τέσσαρα παῖδια, ὧν τὸ πρεσβύτερον ἦτο ἐννεαετὴς περίπου, ἐπαίζον ἐπὶ τῆς χλόης μετ' αἰγός· καὶ εὐσάρκου κυνός, ἐνῶ ἡ μήτηρ των ἐθεώρει αὐτὰ φιλοστόργως ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ πατήρ ἐπεσκέπτετο ἀνορθολῶνα πλήρη ἐξωτικῶν φυτῶν. Ἄμα ἰδὼν τὸν Βάλτερ Σκῶτ, ἐξῆλθε βιαίως τοῦ ἀρωματοῦχου ἐκείνου περιβόλου καὶ ἔδραμε νὰ βιβθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Φίλιπτε Βάλτερ Σκῶτ!

— Φίλιπτε Κράβ!

Καὶ ἀμφότεροι ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν μητέρα τῶν

παιδιῶν, ἣτις κατέβαινε τὴν κλίμακα καὶ ἤρχετο εἰς προὔπαντήσιν τοῦ ξένου.

— Ἀδελφὲ μου, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου, ἡ προσφιλέ μου Σάρα! Σάρα, ἰδοὺ ὁ φίλος μου Βάλτερ Σκῶτ... Ἀφῆσε τὸ ἀγαπητόν του Ἐδιμβούργον διὰ νὰ διέλθῃ μαζί μας μίαν ἐβδομάδα ὀλόκληρον.

Ἄν καὶ ἡ Κυρία Κράβ εἶχε διέλθῃ τὴν πρώτην νεότητα καὶ ὑπελόγιζεν ἦδη τριάκοντα τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτη, ἦτο ὁμως ἐξαισιᾶς καλλονῆς. Ὑπεδέχθη τὸν Βάλτερ Σκῶτ μετὰ μειδιδάματος ἀπεριγράφτου γλυκύτητος. Ἐὰ παιδία ἔδραμον καὶ αὐτὰ, καὶ βοηθία τοῦ ἐνοστικτοῦ αὐτῶν, ὅπερ οὐδέποτε τὰ ἀπατᾷ, ἠνόησαν ὅτι φίλος τις τοῖς εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν οἰκίαν. Τὰ ἄρβανα κατέλαθον πάραυτα ἐν βιβλίον ὅπερ ὁ ξένος ἐκράτει εἰς χεῖρας, καὶ ἔσπευαν νὰ τὸ ἐναποθέσωσιν εἰς τὸν διὰ τοῦτον ὠρισμένον θάλαμον. Ἐὰ κοράτια, μᾶλλον συνησταλμένα, ἠένεισαν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους αὐτῶν γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῷ ἀπεύθυνον χαριστάτων χαιρετισμόν. Ὁ Βάλτερ Σκῶτ ἐκάθησεν ἐπὶ τινὰ στιγμὰς ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ὁποίας ἐθαύμαζε τὴν πλήρη ἐπιδειξιότητα καὶ φιλοκαλίας διαθέσιν. Κάτοπτρον ἀνευ κασιτερώματος, ἀνοιγόμενον πρὸς τὸν ἀνορθολῶνα, παρουσίαζεν εἰς τὴν θέαν τοὺς ἀνεκτιμήτους τῆς φύσεως θησαυροὺς· ἀπὸ δὲ τοῦ παραθύρου ἀπεκαλύπτετο γραφικωτάτη θέσις· τέλος, τὰ ἐπιπλα, καίτοι ἀπλουστάτη· κατασκευῆς καὶ περιβεβλημένα ὑπὸ ὑφάσματος μικρᾶς ἀξίας, κατεδείκνυον, εἰς τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν διαθέσεως, κομψότητα καὶ πολυτέλειαν. Ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ ἐστιατόριον ἐπαρουσίαζον τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα, οἱ δὲ κοιτῶνες περιβάλλοντο ὑπὸ γαλήνης καὶ ἐκτάκτου καθαριότητος, συντελούσας τὰ μέγιστα εἰς τὸ εὐεργετικόν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

— Ἐνωῶ τώρα, φίλιπτε Κράβ, διατὶ δὲν ἐρχεται εἰς Λονδίον, εἶπεν ὁ Βάλτερ Σκῶτ. Ἄλλὰ διατὶ δὲν δημοσιεύεις, τοῦλάχιστον, οὔτε ποιήματα, οὔτε βιβλία, οὐδ' ὁ περιδοξότερος τῶν ποιητῶν μας καὶ ὁ δημοδίστιρος τῶν συγγραφέων μας;

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ γράψω, ἀπήντησεν ἀρελῶς ὁ Κράβ. Ἀπέναντι τῆς ποιήσεως τῆς φύσεως, ἡ ἐγγραφὸς ποιησις ὡχρεῖται. Δὲν τολμῶ νὰ παραθέσω τὰ ἀνθρώπινα ἔργα μου παρὰ τὰ θεῖα ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἐκτὸς τούτου ἡ φροντίς τοῦ πρεσβυτερίου μου καὶ τοῦ ποιμνίου μου, αἱ οἰκογενειακαὶ μου ἀπολαύσεις καὶ αἱ σπουδαὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας δὲν μοι δίδουσι παντάπασιν καιρὸν. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς μου κάθημαι παρὰ τὰ γόνατα τῆς ἀγαπητῆς μου Σάρας, λαμβάνω ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου ἐν τῶν τέκνων μας, καὶ διατελῶ οὕτω βεβουθισμένος εἰς ψυχικὰς ἐκστάσεις ἐνώπιον θαύματός τινος τῆς φύσεως. Ὅτε μὲν βλέπω κακτοῖν δὲς φυτὸν ἀναπτύσσον βραδέως τὸν ἐπίχρυσον, ἀδαμάντινον ἢ πορφυροῦν κάλυκά του, ὅτε δὲ παρατηρῶ τὰς μέγας καὶ τοὺς ἔρωτας τῶν ὑδροβίων ἐκείνων ἐντόμων, ἅτινα ζῶσιν ἐντὸς τῶν μεγάλων βαυκαλιῶν μου, ὡς ἦβηλον ζῆσει καὶ ἐντὸς τῆς θάλαττο ἐν ἣ ἐγεννήθησαν. Ἰδοὺ λαμπυρίδες τὰς ὁποίας πρὸ δῶν ἐτῶν συντηρῶ ἐντὸς ὑελίνων ἀγγείων, ὅπου τοῖς ἐφότευσα μικρὰν τεχνητὴν κοιλίδα. Μοὶ τὰς ἐστὶλε φίλος τις ἐξ Ἰταλίας, καὶ